

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εἶοσιν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην ἑκάστου μηνός
καί εἶνε προκληρωτάς δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΗΛΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Κουτσια

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἀυγούστου 1902

Ἔτος 24^{ον}.— Ἀριθ. 32

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ

Μέχρι τοῦ τελευταίου τούτου σταθμοῦ εἶχον διανύσῃ διακόσια χιλιόμετρα, τὸ ἡμῖσι πεζῶν, καί τὸ ἄλλο ἡμῖσι διὰ τοῦ ῥιου Γιοχάουζεν. Ἐχρειάζοντο ἄρα γε ἄλλο τόσον διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Οὐμπάγκην; . . . Ὅχι, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ὁδηγοῦ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ταξιδίου ὄκ ἐγένετο ταχέως, ἤρκει νὰ μὴ συνήντα κανέν ἐμπόδιον ἢ σκεδία.

Ἐπιβίασθησαν τὴν αὐγὴν ἐνωρίς, μαζί με τὸν μικρὸν παρτίσικτον ἐπιβάτην, τὸν ὁποῖον ὁ Λάγκας δὲν ἐνόουσα νὰ χωρισθῇ. Καί ἀφ' οὗ τον μετέφερε ὑπὸ τὴν στέγην τῶν φύλλων, ἠθέλησε νὰ μείνῃ πλησίον του, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἤνοιγε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὅτι ἦτο μέλος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀφρικανικῶν τετραχειρῶν, — σκιμπαζήδων, οὐραγοτάγγων, γορίλλων, κινδρίλλων, βαβουίνων καὶ ἄλλων, — ὁ Μοξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ δὲν ἀμφέβαλλον ποσῶς. Δὲν ἐσυλλογίσθησαν οὐτε καν νὰ το ἐξετάσουν ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ το παρατηρήσουν προσεκτικώτερα. Δὲν τοὺς ἐνδιέφερε κατ' οὐδένα τρόπον. Ὁ Λάγκας το ἔσωσε τὴν προτεραιάν καὶ ἤθελε νὰ το κρατήσῃ, ὅπως κρατεῖ κανεὶς ἕνα σκυλάκι ἀπὸ εὐσπλαγγνίαν ἔστω! Θὰ εἶχεν ἕνα σύντροφον, καὶ ἂν ἔχι. Ἄλλο, τοῦτο ἐμαρτύρει περὶ τῆς καλῆς του καρδίας. Ὅπως δὴποτε, ἀφ' οὗ οἱ δύο φίλοι εἶχον ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὸν μικρὸν ἰθαγενῆ, ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἕνα μικρὸν πίθηκον. Ἄλλως τε, ὁ τελευταῖος αὐτός, μὲ-

λις θὰ εὕρισκε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, θὰ ἔφευγιν εἰς τὰ δάση καὶ θὰ ἐγκατέλειπε τὸν σωτήρά του, μετὰ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐκείνην, τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὸ μονοπώλιον.

Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ἂν ὁ Λάγκας ἔλεγε εἰς τὸν Τζῶν Κόρτ, εἰς τὸν Μάξ Οὐμπέρ καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν Κάμην: «Αὐτὸς ὁ πίθηκος ἐμίλει! ἐπρόφερε τρεῖς τέσσαρες φορές τὴν λέξιν ν γ κ ὀ ρ α!» ἴσως θὰ φανερνίζετο ἡ προσοχὴ των καὶ ἡ περιέργειά των. Ἴσως θὰ ἐξήταζον προσεκτικώτερα τὸ μικρὸν ἐκείνο ζῷον.

ἴσως θὰ ἐνεκάλυπτον ὅτι ἀνήκεν εἰς εἶδος ἄγνωστον μέχρι τοῦδε . . . τοῦ τῶν λαλοῦντων τετραχειρῶν!

Ἄλλ' ὁ Λάγκας ἐσιώπησε, φοβηθεὶς μήπως εἶχε παρακοῦση, μήπως εἶχεν ἀπατηθῇ. Ἐλογάριαζε νὰ προσέχη τὸν προστατευόμενόν του, καὶ ἂν ἡ λέξις ν γ κ ὀ ρ α ἢ οἰαδήποτε ἄλλη ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμα του, νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν φίλον του Τζῶν καὶ τὸν φίλον του Μάξ.

Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ κυριώτερος λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ἔμενε εἰς τὴν σκιάδα, ὅπου προσεπάθει νὰ δώσῃ ὀλίγην τροφήν

εἰς τὸν προστατευόμενόν του, ὁ ὅποιος πιθανὸν νὰ εἶχεν ἐξασθενήσῃ ἕνεκα μακρῆς αἰτίας. Ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τον σιτίσῃ, διότι οἱ πίθηκοι εἶνε καρποφάγοι, ὁ δὲ Λάγκας δὲν εἶχεν οὔτε ἕνα καρπὸν νὰ τῷ προσφέρῃ, τίποτε ἄλλο παρά κρέας ἀντιλόπης, τὸ ὅπολον ἦτο ὅλως ἀκατάλληλον. Ἄλλως τε πυρετὸς ἄρκετὰ ἰσχυρὸς δὲν θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ φάγῃ, καὶ ἔμενε βυθισμένος εἰς λήθαργον.

— Τί κάμνει λοιπὸν ὁ πίθηκός σου; ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸν Λάγκαν, ὅταν αὐτός, μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς σκιάδος.

— Ὅλοφ κοιμάται, φίλε μου Μάξ.

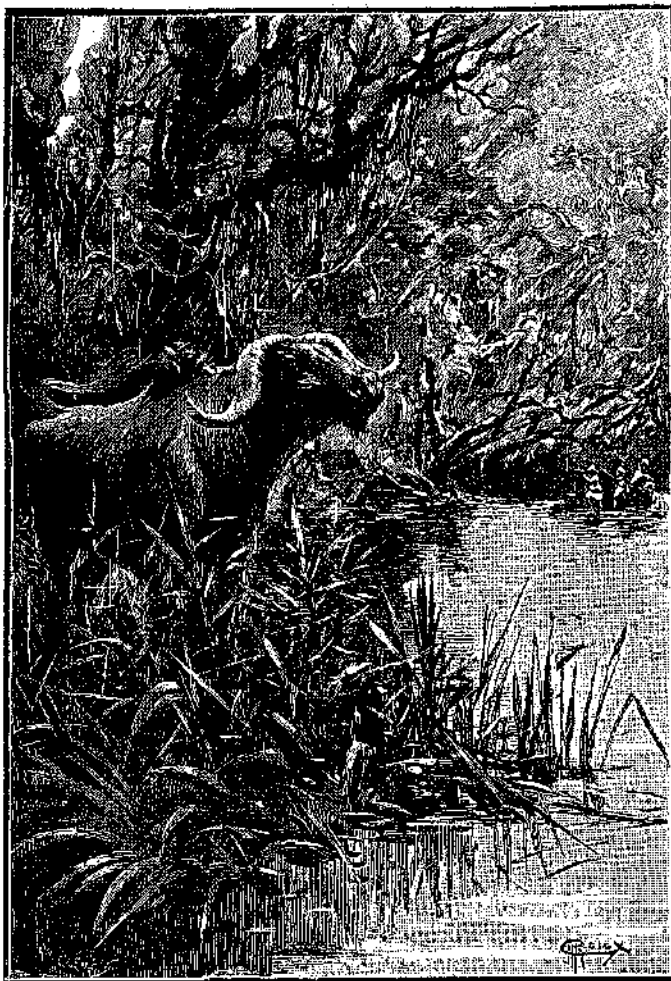
— Καὶ ἐπιμένεις νὰ τον κρατήσῃς;

— Ναι . . . ἂν μού το συγχωρήτε . . .

— Νά τον κρατήσῃς, Λάγκα' ἀλλὰ νὰ προσέχης μή σου βγάλῃ τὰ μάτια.

— Ὡ, φίλε μου Μάξ!

— Δὲν πρέπει νὰ ξε-

« Ἔνε βούβαλος . . . εἶπε » (Σελ. 250, στήλ. γ'.)

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια: 76 σελ. 244.)

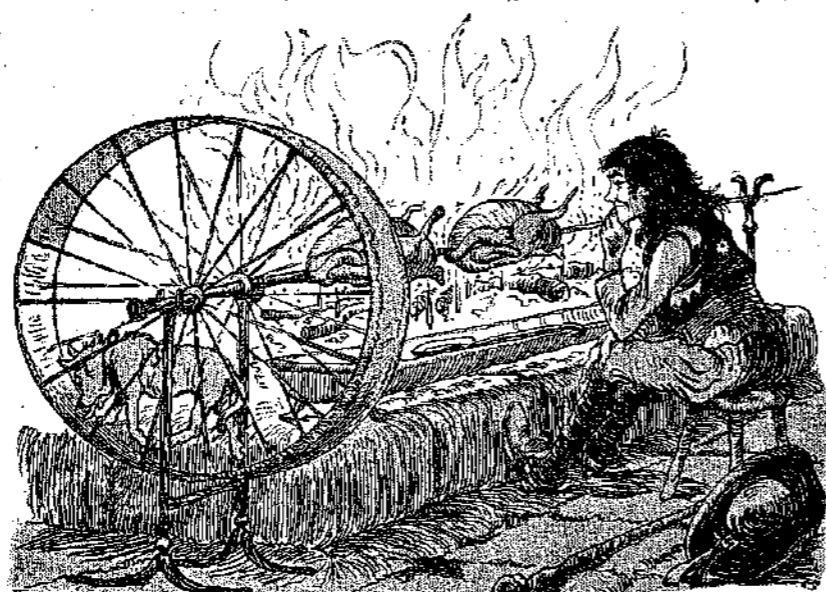
Σωστών πανδαιμόνιοι! Ούτε όταν έλαι αί πάπται του Κερκό, βοηθούμενοι από έλας τας χήνας και από όλα τα μωσχάρια του χωριού, έδιδαν την πρωϊνή των συναυλιών, δεν έγιντο τόσο θόρυβος και ο Βαλεντινός, καθώς και ο Γιαννιός, ανωμαλόγησαν ότι οι Παρισιοί είνε έκτακτοι μουσικοί και ότι ποτέ των δεν ήκουσαν παρόμοιον πράγμα!

Κατέλυσαν εις τό Ξενοδοχείον του Χρυσού Δέρματος. Ο άσρας του Παρισίου, ο οποίος έχει την ιδιότητα να γυρίζει και τα γερότερα κεφάλια, πολύ γρήγορα θανατοδογούριζε τό έλαφρον κεφάλι του Βαλεντινίου. Η ματαιοδοξία, ή τρέλλα, ή φαιδρότης και ή επιθυμία έστρέφοντο μέσα εις τό μυαλό του, όπως αί πτέρυγες ανεμομύλου. Και πρὸς επίμετρον, ιδού έν σκοτικόν τάγμα της φρουράς, διασχίζον την έδον 'Αγίου Ονωριού. Αί στολαί, τά όπλα, τά τύμπανα, αί σάλπιγγες, ένθουσιάζουν, μεθύουν τον νεαρόν βαρώνον. Τρώγει όλίγον και χωρίς όρεξιν, βγάξει από την βαλίτζαν του τό κομψότερον του φόρεμα, και έρωτά εις ποίον δρόμον εύρίσκειται τό μέγαρον Μονταρλύκ, όπου έπρεπε να υπάγη, δια να δώση τά συστατικά του γράμματα. Δέν του έμενεν αμφιβολία, ότι ο κύριος Μαρκήσιος Μονταρλύκ, παλαιός φίλος του πατρός του και ισχυών πολυ παρά τη αύλή, μόλις τον έβλεπε, θάνεκραζεν: «Ίδού ο νέος Βαλεντινός Κερκό, ο οποίος έχει πολυ καλόν έξωωτερικόν και θέλει να γίνη συνταγματάρχης. Νά του εύρον άμέσως ένα ώραιον σύνταγμα, τό ώραιότερον σύνταγμα του βασιλικού οικου!»

Ο Πονηρίδης άφηκε τον κύριον του εις την γωνίαν της οδου των Καλών Παιδιών, και έστρεψεν εις της θείας του Ζεφυρίνης Περδίχης, ή οποία διητήρει Παλαιοπαιλειον, — όχι τόσαν από άγάπην και από επιθυμίαν να την ιδή, αλλά δια να της ανακοινώση τά πονηρά σχέδια, τά όποια είχε κατά νουν, και να έξασφαλισή την συνδρομήν προσώπου πεπειραμένου εις τά τοιαύτα. Κατά καλήν τύχην, ή θεία Ζεφυρίνη δέν ήτο εις την φυλακήν εκείνην την ήμέραν (διότι πολυ συχνά, εξ αίτίας διαφόρων παραπτωμάτων, την έπεσεκέπτετο. . .) Ο Πονηρίδης την εύρεν εις τό κατάστημά της, έν τῷ μέσω διακώσμου παραδόξου, αποτελούμένου από παλαιάς έσθήτας, από αυλικά φορέματα έν αποστρατεία, από τρικώτους πίλους μαδημένους, από υποδήματα επιδιορθωμένα. . . και πλησίον της είδε την όλοστρόγγυλην και πονηράν μορφήν του άντίμου θείου του 'Αννίβα Περδίχης, του στρατολόγου.

Ο 'Αννίβας αυτός είχε τρόπους πολυ μεγαλοκρεμείς, διότι απέκτησεν υφος μεγάλου κυρίου, όταν άλλοτε έκράτει τό δέντρο, ως άκείλουθος, παρά τας θύρας των εύγενών οικων. Και ναι μὲν ή φωνή του, φωνή πρόστουχη και βραχνή, παρέβλαπτε κάπως την επιβλητικότητά του, άλλ' ή σιωπή του επέβάλλετο πολυ. Διωχθείς από παντού ως άδιόρθωτος μιθυσος, έγινεν από δορυφόρος, στρατολόγος. Και έκτοτε, μ' έρυθραν στολήν, με χρυσά γαλόνια, με γιγαντιαίον πτερόν εις τό καπέλον, στίλβων και λαμπρός, ο 'Αννίβας Περδίχης είχε ως επάγγελμα να κυνηγή τους χάχηδες, τους χωρικούς, τους άνευ θέσεων ύπηρέτας, όλους

ένας σκύλος. Το θέαμα τον είχε καταγοητεύση και δεν κατώρθωσε να ξεκολληση από εκεί. Ο νεαρός βαρώνος Κερκόδ δέν επέστρεψε πολυ φαιδρός, διότι εις τό μέγαρον Μονταρλύκ έμαθεν, ότι ο κύριος Μαρκήσιος είχε αναχωρήση έν Παρισίων, διορισθείς πρεσβευτής της Αυτού Μεγαλειότητος, του Βασιλέως, παρά τη Γαληνοτάτη Δημοκρατία της Βενετίας! Του είπον, ότι δεν θα επανήρχετο από την Βενετίαν, παρά μετά την λήξιν της άποστολής του. Από τους άλλους προστάτας του Βαλεντινίου, ένας είχε αποθάνη, ένας άλλος είχε αναχωρήση εις τά κτήματά του 'Οποία απογοητεύσεις!

α Το θέαμα τον είχε καταγοητεύση. (Σελ. 252, στήλ. γ.)

τους άέργους, και να τους κάμνη στρατιώτας.

Με φωνάς, με τυμπανοκρουσίας, με υποσχέσεις, με ψεύματα, με κεράσματα, έσήκωνε τον νουν των δυστυχών αυτών ανθρώπων, και τους έκαμνε να υπογράφουν ύποσχετικόν, δια του όποιου κατετάσσοντο ως έθελονταί εις τον βασιλικόν στρατόν. Ο κύριος συνταγματάρχης Δαρτουζ, δέν είχε άσφαλέστερον άνθρωπον από τον 'Αννίβαν Περδίχην δια να συμπληρώη τά κενά των ταγμάτων του, και ή έπιρροή του εύπατρίδου τούτου έσασε πολλάκις τον 'Αννίβαν και την Ζεφυρίνην από τους θυγας της Δικαιοσύνης. . .

Θείος και θεία έσφίξαν τον άνεψιόν εις τας άγκάλας των, και, χωρίς να χάσουν περισσότερον καιρόν εις αισθηματίας διακώσεις, έβυθίσθησαν και οι τρείς εις μακράν μυστηριώδη συνομιλίαν.

Μετά δύο ώρας, ο Πονηρίδης επέστρεψεν εις τό Χρυσόν Δέρμας, σχεδόν συγχρόνως με τον Βαλεντινόν, εύρον τον Γιαννιόν εις την ίδιαν θέσιν, πλησίον της 'μεγάλης σουβλάς, την όποιαν, δι' ειδικού μηχανισμού, έστρεφον

Τι θα έκαμνε τώρα; Πώς, χωρίς προσταςίαν, θα έγινετο συνταγματάρχης 'Ο νέος έφαινετο απηλπισμένος. . .

Αί ειδήσεις αύται απεναντίας έχρηποίησαν πολυ τον Πονηρίδην, ο οποίος άμέσως έξεχύθη εις λόγους.

— Και εγώ; άνέκραξε. Μήπως εγώ δέν ειμαι εδώ, έτοιμος να σας υπηρετήσω; Μήπως ο έξάδελφός μου δέν είνε ο οίκονόμος, ο άπαραίτητος άνθρωπος της κυρίας δουκίσσης Δεσκρανιδί; Και ή κυρία δουκίσσα Δεσκρανιδί μήπως αρνεϊται τίποτε εις τον έξάδελφόν μου; μήπως δέν είνε εις θέσιν να υποστηρίξη ένα νέον εύπατρίδην; μήπως ή έπιρροή της δέν είνε ίση με την έπιρροήν του Μαρκησιου Μονταρλύκ; . .

— 'Αλήθεια, Πονηρίδη; Νομίζεις, ότι ή Δουκίσσα;

— 'Α, είνε ή έρασιμιώτερα; ή άγαθωτέρα, ή δραστηριώτερα των κυριών της άριστοκρατίας. Η μανία της είνε να εύργετη και να προστατεύη, προπάντων τους νέους και ώραίους εύπατρίδας, όπως σεΐς. 'Α, κύριε βαρώνε, βεβαιωθείτε ότι μάλιστα ή κυρία Δουκίσσα άκούση

τόνομά σας, θα κινηση γην και θάλασσαν δια να σας εύχαριστήση, και δεν θα ήσυχάση, παρ' εφ' ου σας ιδή συνταγματάρχην!

— 'Αλλά πώς; χωρίς να με συστήση κανείς; . . .

— Μή σας μέλη! Το όνομά σας θάναι. Από εδώ και εις τό έξής, ο έξάδελφός μου έλω και για σας θα της όμιλη. . . Σας είπα: ή κυρία Δουκίσσα του έχει μεγάλην εμπιστοσύνην εις τό δεξί της χέρι. Βασισθήτε εις εμέ, κύριε βαρώνε. Τρέχω να ενεργήσω και να έξασφαλισω ένα σύνταγμα. Σεις τώρα να μη κάμνε τίποτε άλλο, παρά να φροντίσετε δια τά παιτούμενα χρήματα.

— 'Όστε λοιπόν εις σε, καλέ μου Πονηρίδη, θα χρεωστώ την δόξαν!

— Θα κάμω τό καθήκόν μου, ως πιστός ύπηρέτης, και ή Ικανοποίησις αυτή θα είνε ή μόνη μου ανταμοιβή. Πηγαίνετε να πάρετε τά χρήματα. . . 'Εγώ τρέχω εις τό μέγαρον Δεσκρανιδί.

Μετά έν τέταρτον της ώρας, ο Βαλεντινός, ακολουθούμενος υπό του πιστού του Γιαννιού, παρουσιάσθη εις τον τραπέζιτον του πατρός του και έξηγγύρωσε την έπιταγήν του. 'Αντι μικρού τεμαχίου χάρτου, του έμέτρησαν και του παρέδωσαν εκατόν χιλιάδες τάλληρα, εις χρυσόν, εις άργυρον και εις τραπεζογραμμάτια, τά όποια τάλληρα έχώθησαν εις ένα σακκον, ο οποίος σακκος έφορτώθη εις τους ώμους του Γιαννιού, ο οποίος Γιαννιός έστριγγε τους γρόνθους του φοβερούς μόνον με την ιδέαν ότι θα έτολμούσε κανείς να έγγίση τον σακκον του!

Μετ' όλίγον επέστρεψεν ο Πονηρίδης, λέγων:

— Λαμπρά! Η κυρία Δουκίσσα Δεσκρανιδί ήκουσε με μεγάλην ευμένειαν τόνομά σας και σας έσυμπάθησεν άμέσως. Λάβετε υπ' όψει, κύριε βαρώνε, ότι έγνώρισε πολλούς Κερκόδ εις την αύλήν του αποθανόντος βασιλέως. — Ένας Κερκόδ! έφώναξε. Και τό όνομα αυτό, που της υπενθυμίζει τά ώραιότερα χρόνια της νεότητός της, της έπροξένησεν ένθουσιασμόν, τον όποιον δεν ειμπορώ να σας περιγράψω. Θέλει να σας γνωρίση άμέσως αύριον, όχι εις τό μέγαρον Δεσκρανιδί, αλλά εις τον περιφημον χορόν του Βασιλικού Τυμπάνου του κύρ-Ρομπουνά. Καθώς ήξεύρατε, κύριε βαρώνε, οι άνθρωποι της ύψηλής άριστοκρατίας μεταβαίνουν συχνά εις τό μέρος αυτό, δια να διασκεδάσουν βλέποντες τους χορούς και να λαμβάνουν μέρος εις τας λαϊκάς διασκεδάσεις. Η κυρία Δουκίσσα θάνταμώση εκεί αύριον πολλούς αυλικούς, και εκεί θα λάβω την εύχαριστήσιν να σας γνωρίση.

Συγχρόνως θα σας συστήση και εις τον στρατηγόν κόμητα Δεπλεσοί-Σαμαγιά, διοικητήν του βασιλικού στρατιωτικού οικου. Με την εύνοιαν ενός κόμητος

Δεπλεσοί-Σαμαγιάν και τί δεν ειμπορείτε να κιοτορώτετε;

[Ύπεται συνέχεια]

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Γ.

Μου φαίνεται, ότι πριν άποφασίση κανείς νανεβη σε μιá κερασιά «ψηλά ψηλά, 'στα μεσοούρανα» και πριν κάμνη τους φίλους του να τον ακολουθήσουν, πρέπει να κυττάξη και να βεβαιωθη καλά, άν τό δένδρον είνε στερεόν.

'Αλλ' ο άνδρειος και βιαστικός 'Αχιλλεύς δέν έννοει να χάνη έτσι τον καιρόν του. Χωρίς να κυττάξη, χωρίς να έξετάση τίποτε, μιá και δυό σκαρφαλόνει 'στην κερασιά. . .

Οι δύο φίλοι του τον ακολουθούν.

Κράκ! 'Ο κλώνος σπάζει. 'Ο 'Αχιλλεύς πέφτει 'στο κεφάλι του Πέτρου, ο Πέτρος πέφτει 'στη ράχη του Παυλή, και έτσι κατρακυλούν και οι τρείς από τά «μεσοούρανα.»

— 'Αι! άι! άι! ξεφωνίζει ο Πέτρος.
— 'Αι! άι! άι! ξεφωνίζει ο Παυλής.
— Το πόδι μου! . . .
— Το χεράκι μου!

'Ο άνδρειος 'Αχιλλεύς δέν βγάξει λέξι. 'Αλλά και τά τρία μανδηλία — τό δικό του και των δύο φίλων του, — μόλις είνε άρκετά για να κρατήσουν τά αίματα που τρέχουν από την πληγωμένη του μύτη. . .

Και ή σκάλες, στοχάζομαι, σε κάτι χρησιμεύουν. 'Αλλ' ο άνδρειος

'Αχιλλεύς δέν έννοει να το παραδεχθη. Του φαίνεται ανανδρία νανεβη 'στο δένδρο με σκάλα. «'Ετσι, λέγει, θάνέβαινε και ή Κυρία Τρομάρα, ή αδελφούλα μου.»

Βέβαια, έτσι θάνέβαινε και ή Κυρία Τρομάρα; μα αύτή δέν θα έσπαζε τη μύτη της, και θα έκοπτεν από την κερασιά, όσα κεράσια ήθελεν.

'Ενώ εσύ, άνδρετέ μου 'Αχιλλεύ. . . σκούπιζε τώρα τά αίματα της μύτης σου, και προσπάθησε να παρηγορήσης τους φίλους σου, που τους έσκάτεψες!

(Συνέχεια προσεχώς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

θάλασσα με τὴν Μόνησιν, Συνορησταί, Μολδὸν Λαβὲ καὶ Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα — ἡ Βικτωρ Ὄβερν με τὸν Ρακουλλέκητῃ τῶν Παρισίων, Ἐκατόγχερα καὶ Πύθων τοῦ Βερνέου — τὸ Ἐρυθρὸν Νεφὸς με τὴν Σαυθὴν Βασιπίδα καὶ Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν — ἡ Ἀμαρυλλίς με τὸ Σμαράγδιον Περιδέριον, Ἐγρεῖαν Κόρη, Σιρ-λὰ-Φαυλάτ, Χαλι-δέα Λιμοκοτόρον καὶ Μαρίδα τῶν Εὐρείου — ἡ Νουταλγὸς Ἑλλην με τὴν Ἀπτερον Νικην Καλιῶς Ὀρισε, Σημάλαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Ἐξόριστον Ἑλληνα καὶ Οἰδιπόδα Ὑραννον — τὸ Δουλοδὶ τῆς Καρδίτσ με τὸν Περιγηγιῆν, Κελαδιότραν, Καραμπαιμπῆν, Ρόδιον Ἰαπτόν καὶ Πορτικοκοῖν Κερκυκῶς — ἡ Διονυσία Παγγὴ με τὴν Ἀγγὴν Φιλίαν, Γλυκύλαλον Ὀνον, Ἀγαπημένην Ἀδελφούλαν, Ψάρα-Λούλαν καὶ Ἀγρὰ Μεγαξεδάκι

καὶ ὁ κ. Φαίδων,) Κυριατίζουσαν Θάλασσαν ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς καθόδου τῶν τῶν σάρον εἰς Φάληρον) Ἀγρὸν Περιτορῶν ([ΕΕ] καὶ σὺ τὰ περιγράφεαι ἄρτια) Κορυκοπερολάκη (ἀλήθεια, νὰ ὄντο; μὴ φορὰ! ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃς συχνότερα) Ἐόκητρο Καπελάκι (χαίρω πῶς ἔγινε καλά) Ἀστὴρα τῆς Ἀνατολῆς (ναί!) Ἑμμανουὴλ Λίον (πῶς τόπος διὰ πληροφορίας περὶ λήψεως καὶ καθυστερήσεως δελταρίων) αὐτὰς πρέπει νὰ τὰς διαβιάσετε ἀπ' εὐθείας, διὰ δελταρίων, ἀπ' οὗ γνωρίζετε τὴν διεύθυνσιν· μὴ βλέπετε πῶς δημοσιεύω κάποτε τοιαύτας, διότι πρόκειται περὶ ἐπιστολῶν ἢ δελταρίων διαβιασθέντων διὰ τοῦ γραφείου μου) Μολιγγρὸν Ἀκτῖνα, καὶ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Ἀυγούστου ἀπάντησόν εἰς τὸ προσεχές.

Καὶ χαρὰ ἐστὶν Αἰτωλία
 Εἶμαι, ἄν με δευτονίσῃς.
 Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς ἑλισβεῖος.
 368. Πυραμίς.
 + Οἱ σκαυροὶ ἀνατελοῦν πρὶθάσσιν
 * + * = Σύνδεσμος
 * * + * * = Νῆσος
 * * * + * * * = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
 Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Βακτερίου.
 366. Ἀστὴρ.
 * * * * * Νάντικατασταθῶν οἱ ἀσπερσοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νῆγαίνονται: Καθέως πόλις ἑλληνική, ὁριζοντίως θαλασσινὴν * * * * * διαγωνίως δὲ δύο κήποι ἑλληνικοί.
 Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Κράτιος.

367. Νεοσαλίον.

Συμφώνησαν ἡ Ὀρνίδα, ὁ Τάτσιξ, τὸ Σκυλάκι. Κε' ὁ Κέραλος μ' ἕνα μικρὸ κι' ὀραῖο Σταυρὶ [δίκι] Πλά νὰ σου δώσω γράμματα νὰ κέρηξ μ' εὐ- [κοιλία]

Ἔνα μεγάλο ποταμὸ, πού βρέχει τὴ Ρωσσία.
 Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Νεοσαλίου.
 368. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 = Ἐπιτόπον κοινὸν
 2 7 6 10 = Νῆσος
 3 1 8 5 = Οἰκιστὸν ἐπιπλοῦν
 4 3 7 = Θεά
 5 4 7 = Θεῶς
 6 7 8 9 10 = Φαίσις
 7 8 5 4 = Ἀνθρώπος
 8 7 1 10 = Ταξιδεύων
 9 1 4 7 8 9 10 = Ἀπειρομῖα
 10 9 10

Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς Πενδοῦσης Καρδίας.

369. Φωνηεντόγραφος.

Τῇ βοηθείᾳ ἐνός καὶ του αὐτοῦ φωνηέντος, ἐπαναλαμβάνονμένου πολλὰκις, σχηματίσαστε πέντε λέξεις ἐκ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ σειρά δύναιται νὰ μεταληθῇ:

γ π λ - γ π - κ θ - τ λ ρ - ρ σ τ μ
 Ἐπιτάλη ἐπὶ Κορ. Ἐλ Ἑλλιάδου

370. Φωνηεντόλιπον.

μ - μ - * * * - π λ
 Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἡσίου Λαγί.
 371. Γρίφος.
 ο ο δω
 ο ο δω δω
 ο ο δω δω
 ο κ λ ι ο δω η ρ δω ε ρ ρ.
 ο ο ο δω δω
 ο ο δω δω
 δω

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Πικροῦ Φιλοσοφείδου.

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν Ἑνεστικῶν Ἀκτῶσεων τοῦ φύλλου 29.

247. (Ἡ ἄσος τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν τοῦ προσεχέως φύλλου.) — 248. Ζαχαρία: (Ζάχαρι, ἀ.) — 249. Τῆνος, Πῆνος. — 250. Ἐκτος ἐκτός. — 251. Ἡ γλώσσα
 252. ΒΥΡΩΝ 253. Ὁμοῖος ὁμοῖω ἀεὶ πελάξει. (Δαμαβόνομος) MIΔΑΣ εἰ ἀρχῆς ἕνα-ἕνα γράμμα κατὰ σειρᾶν, μετὰ τὸ ὑποκείμενον του) — 254. Ὁ ἀδράγος. — 255. Νόει καὶ τότε πράττει. — 256. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν γραμμάτων Ο, Ν, σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΕΛΛΑΣ (Ἐγγονος, Αἰών, Αἴγος, Ἄνδρος, Στέμον.) — 257. Ὅμοιος κινητῆ πολλοῦς λαγούς, δὲν πίνει κανένα. — 258. Ἡ Ἄσος εἶνε ἡπειρος (τα, σοί, ἀεὶ, νεοί, πῦρ, ἄς.)

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.13.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς ἄρχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς ἄρχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΥΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησίστων νὰ ἐξαντηθῆ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς δ' περιόδου τῆς Διαπάλεως. Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτοι, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δεξιμόν ἕκαστης δυάδος τόμου.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ἡλεκτομερῆς, μετὰ περιεχόμενα ἕκαστου τόμου τῆς Διαπάλεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄσους δεχταὶ μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου.

ἡ χάρις τῶν ἄσων, ἐπὶ τοῦ φύλλου δέον νὰ γράμῃς τὰς ἄσους τῶν οἱ διαγωνιζομένων, καλεῖται δὲ τὸ ἴμαρτόν μου εἰς φωνήλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

362. Αἰετίγραφος.

Τὴν οὐρανὸν ἐνός πουλιού
 Ἄν μακρῶνς μ' ἕνα γράμμα,
 Ἰγῶνα ἐνός νησιού
 Σχηματίσει ἐν τῷ ἄμα.
 Ἐπιτάλη ἐπὶ Γουγ. Α. Κορῆ.

363. Συλλαβογράφος

Ἐν γράμμα, φθόγγον μουσικῆς
 Κε' ἀνταυμιάν ἂν ἐνώσῃ.
 Τὸ μέγιστον τῶν ἀναφθῶν.
 Λύτα, εὐθὺς δὲν ἀπαρώσῃ.
 Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Φυγῆς.

364. Τονόγραφος.

Σὲ ποιῶ, εὐ δροσίξω.
 Ἄν ὡς ἔχω με ἀρισίξω.